

ringens eget Forslag i Finantsloven ere foreslaaede nedsaatte, og det kunde jo ikke være Meningen, at Regjeringen skulde have større Bemyndigelse, end den allerede selv havde begjæret i Finantsloven. Det findes i Lands-thingstidenden for 1850 Sp. 1746. Altsaa Henvisningen til det foreliggende Finantslovsforslag betyder, at dersom der er foreslaaet Nedsaattelse, er man bundet til disse Nedsaattelser, derimod ikke til Forhøielserne; thi det er jo en Selvfølge, at hvad der endnu ikke er vedtaget, kan heller ikke være gjældende. Med denne Forklaring lod man sig den Gang nøie. Der var ingen Indvendinger derimod, og saa vedtoges den første midlertidige Finantslov. Saa kommer igjen en kort Forhandling i 1853 om, hvad der skulde forstaaes ved Udtrykket „nødvendige løbende Udgifter“, som var det andet Udtryk, der kunde være Tvivl om. I den Henseende udtalte Monrad — det findes i Folkethingstidenden for 1853, anden Samling, 125—126 — bl. A., at der er vist Ingen, der tvivler om, at den høitærede Finantsminister — det var Spønneek den Gang — vilde holde sig til de høist nødvendige Udgifter og saaledes ikke benytte Bevillingen til at give nogen Gageforhøielse eller andet lignende, som ikke kunde anses for at være absolut nødvendigt. Dertil svarede Finantsminister Spønneek, at de Udtryk, Monrad havde brugt, „høist nødvendige“ og „virkelig nødvendige“ osv. fuldstændig svarede til hans Opfattelse, nøie stemmede med hans Opfattelse. Han betegnede dette endog udtrykkelig ved at sige, at de nødvendige Udgifter være dem, som Legislaturen, den lovgivende Myndighed ansaa for nødvendige. Det vil man se er noget ganske Andet end det, der nu foreligger for os i Regjeringens Lovforslag, nemlig at det er de Udgifter, den høie Regjering anser for nødvendige. I 1866 var der atter Forhandling om den midlertidige Finantslovs Lov, og den Gang var det særlig om Udtrykkene: „Efter de hidtil gjældende Regler“, hvad der skulde forstaaes derved. Finantsministeren, Konnesbeck, udtalte den Gang — det staar i Rigsraadet's Folkethings Tidende for 1866 Sp. 923 — at Udtrykkene, „efter de hidtil gjældende Regler“, maatte forstaaes saaledes, at for saa vidt Finantslovsforslaget indeholdt Forhøielser imod, hvad der hidtil havde været vedtaget, maatte Regjeringen altid være bundet til at vælge det Mindste, ligesom det i det Hele blev gjort gjældende, at det er det hidtil gjældende Budget, som det kommer an paa. Han tilføiede derhos, at det er en Selvfølge, at man benytter de bestaaende Love, indtil de blive forandrede ved nye, og i Forbindelse hermed udtalte Folkethingsmændene for Kjø-

benhavn's 5te Valgkreds (Bille) — det findes samme Sted — at indtil der foreligger en fra alle Sider vedtagen Lov, som forandrer det Bestaaende, saa maa man finde sig i, at det Bestaaende gjøres til Udgangspunkt. Det forekommer mig, at alle disse tre Forhandlinger om disse tre forskellige Udtryk ere temmelig tydelige, og det er paa dette, som den Gang blev udtalt, at disse midlertidige Finantslove ere blevne vedtagne. Senere hen er der mange Gange blevet vedtaget midlertidige Finantslove i Genhold til den samme Forstaaelse, som oftest uden Forhandling, og det er først i Fjor ved Revisionen af Statsregnskabet for 1881—82, at der pludselig opstod Tvivl ikke blot om Forstaaelsen, men ogsaa om midlertidige Finantsloves Grundlovmæssighed. Med Hensyn til Tvivlen om Grundlovmæssigheden finder jeg det at være noget eiendommeligt, at man fra samme Side, hvor man vil gjøre gjældende, at provisoriske Finantslove ere lovlige i Følge Grundlovens § 25 — provisoriske Finantslove, som ikke ere vedtagne af Rigsdagen — gjør gjældende, at midlertidige Finantslove, som ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger og stadfæstede af Hans Majestæt Kongen, ere grundlovstridige. Jeg kan ikke forstaa, at de skulde være grundlovstridige. Ikke blot med Hensyn til selve Grundlovens Ord, men ogsaa med Hensyn til, hvad jeg nys har nævnt, synes jeg, at Alt, hvad der er foregaaet med Hensyn til midlertidige Finantslove fra 1850 indtil Dato, giver forfatningsmæssig Hævd for de midlertidige Finantslove netop med Hensyn til den Text, de altid have haft. I andre Lande — saaledes ogsaa i England — tillægger man den sædvansmæssige Ret ligesaa megen Betydning som den skrevne Ret; noget lignende findes ogsaa hos os, idet forskellige Ting, som der haves Fortilsælde for, betragtes som gjældende Regel, blive mere eller mindre laaede fast. Det forekommer mig, at af alle de Tilfælde, som der haves Fortilsælde for, og som ere grundfæstede ved 35 Mars Praxis, er der næppe Noget, som staar høiere end midlertidige Finantsloves Indhold netop med den nævrende Text; jeg synes derfor, de have ligefrem forfatningsmæssig Hævd. Naar nu det andet Thing følger dette nøiagtigt og henholder sig til, hvad der altid gjennem den 35aarige Praxis har været Tilfældet, hvad der har 35 Mars Autoritet for sig, kan jeg ikke forstaa, at det andet Thing skulde have nogen Skuld, naar der ikke kommer nogen midlertidig Finantslov ud, eller naar en endelig Finantslov ikke bliver færdig til rette Tid. Det andet